

Úvod

Nějaký příběh o princí, který si vzal obyčejnou dívku z vesnice, jsme určitě slyšeli všichni. Nepochybuji o tom, že všichni známe příběh o nedostižném svobodném mládenci, o něhož by se ženy praly, ale on se oženil s obyčejnou dívkou, s níž ostatní nedokážou vyjít. Na svatbě pak působil dojmem nejšťastnějšího muže na celé planetě. Zato jeho rodina je naprosto zdrcená. „Proč si vybral právě tuhle?“ svorně se diví. A pak se rozjedou spekulace. „Že by to bylo tím, jak umí vařit? Anebo je dobrá v posteli? Vymyla mu mozek? Co to s ním, proboha, provedla?“ Nejradši by nebohého ženicha odtáhli stranou, posvítili mu baterkou do očí a vypálili na něj: „Tak ven s tím, proč si bereš takovou potvora?“

Proč si muži berou potvory není další „svěpomocná příručka“, jak ulovit manžela. Nebude vám tvrdit, že dokud se nevdáte, bude vás jen půlka. Právě naopak. Bude čelit tradicím a zaběhnutým stereotypům, bude se vám snažit vysvětlit, proč některé vztahy nepostupují dál, jak by měly; uvede na pravou míru představy o tom, jak si muž vybírá partnerku.

Slovem „potvora“ neoznačuji krutou ani zlou ženu. Stejně jako v mé první knize *Proč muži milují potvory* se jedná o označení ženy s nadhledem, vtipem a humorem. Potvora je satirická, ale není zlá. Je to silná žena, která ví, kdo je a co chce, je spokojená sama se sebou. Muži ráda dopřeje spoustu svobodného prostoru, protože i ona si cení své svobody. Naprosto jasně ostatním sděluje, co je pro ni přijatelné a co nikoli, co chce a co naopak nestrpí. Jakmile postřehne, že s ní někdo hodlá jednat s nedostatečnou úctou, odchází. Tím k sobě přitahuje muže jako magnet. *Právě o takové ženě muži sní.*

Pohádku o Popelce také známe všichni. Vidáme reklamy, v nichž muž zasněně navléká své vyvolené zásrubní prstýnek. Každý zažil nebo alespoň někde viděl svatbu s vyšňořenými družičkami jako z časopisu. Každý ví, jak to vypadá, když nevěsta hází kyticí. Všechny svobodné ženy se po ní vrhnou jako po nejčennější trofeji. Přesně taková je totiž představa o manželství. Je třeba se na manželství vrhnout.

Muži to všechno sledují. Vidí, že se ženy vrhají na svatbu jako predátor na oběť. V duchu si vždy odškrtnou další ukázkou. Muž ví, že láska není podmínkou svatby. Když se za něj bude chtít nějaká žena provdat, ještě to neznamena, že ho i miluje. Někteří muži správně cítí, že *žena je zamilovaná do svatby*, případně do toho, co s sebou svatba přináší. Mají oprávněný dojem, že jejich role spočívá jen v zaplnění prázdného místa.

Tak. V tomto okamžiku jsme přešly do ženského světa a začneme z něj pohlížet na svět muže. Proto jsme přešly, nikoli přešli.

Na mužův zájem o vztah mají vliv ještě další věci. Muži se podvědomě vyhýbají vztahům, v nichž cítí, že je žena potřebuje jako dílek skládky, aby si připadala celá, vědí, že její motivace je jiná, než by měla být. Tuší, že žena nemiluje muže proto, jaký je, ale za to, jakou roli v jejím životě sehraje pro druhé. Ve skutečnosti ovšem neplatí, že by muži měli ze svatby hrůzu a naskakovala jim z ní vyrážka. *Muži chtějí milovat a chtějí se ženit stejně horlivě, jako ženy chtějí milovat a vdávat se.*

Má-li však muž dospět do stadia, kdy zatouží po manželství, musí si začít říkat: „To by byla paráda, kdyby si mě vzala.“ Jenže k tomu spíše nedojde, bude-li se žena řídit tradičními výroky a radami ohledně vdavek. Není možné, aby neustále naléhala slovy: „Potřebuju vědět, jak se náš vztah vyvíjí a kam směřuje. Nechci plýtvat časem.“ Takovéto věty ženy pronášejí víceméně automaticky. Žena si možná myslí, že jí hovory o vztahu šetří čas, ve skutečnosti však trvání na nich znamená, že muž o ni ztrácí zájem. Jedná-li, jako by jí muž dlužil svůj čas a ona na něj měla výhradní právo, muž pohotově udělá čelem vzad a odchází.

Právě proto jsem napsala tuto knihu.

Budu se vás snažit vést k tomu, abyste změnila svůj názor i přístup. Uvidíte, proč byste se měla chovat tak, že se muž začne divit, proč neprahnete po manželství jako každá jiná žena. Jakmile na něj budete působit dojemem, že s toužebným výrazem nebudete dennodenně naléhat „vezmi si mě“, záhy nastane okamžik, kdy vás zahrne tolika žádostmi o ruku, že nebudete vědět, co si s nimi počít.

V knize se vám budu snažit přiblížit *skutečný* způsob myšlení muže. Probereme si, co mužovy činy *skutečně* znamenají. Uvidíte, jak čeká, že budete jednat, a jak byste spíše měla jednat. Nebudu vám vnucovat velké věci, které se dočtete v běžných knihách o vztazích. My si povíme to, co muži a potvory už vědí, ale hodné holky ještě nestihly zjistit.

Informace v této knize vycházejí trochu z mých vlastních zkušeností, naopak hojně se zakládají na zkušenostech druhých. Získala jsem je při stovkách rozhovorů s muži, kteří si udělali čas a ochotně a upřímně mi svěřili tajemství svého uvažování. Poskytl mi náhled do mužova světa, odhalili mi, co muže vábí k lásce, jak se dopracovává ke zjištění, že by se opravdu chtěl oženit.

Snažila jsem se o maximální přesnost, proto jsem výsledek svého spisovatelského snažení dala přečíst několika mužům, aby přece jen znovu posoudili, zda jejich pocity popisují co nejpřesněji. Nad knihou říkali: „Kdyby se ženy chovaly právě takhle, hned by se muži ženili o poznání raději. Jsem moc rád, že tyhle poznatky předáváte ženám. Raději ale neuvádějte mé skutečné jméno... Ať netrpí nevinní.“

Po vydání mé první knížky kritici namítali: „Ženy by nikdy neměly hrát takovéhle hry.“ Takové výroky mě docela pobavily, protože by to nejspíše mělo znamenat, že muži jsou vždy empatictí, ochotní pomáhat a upřímní, zato nikdy nehrají se ženami své hry. To je přece nesmysl. Muži si své hry náležitě užívají a především se snaží, aby získali maximum pro sebe. A stejně jako krásná

a vlnadná žena využívá svých předností k tomu, aby napínala mužovu představivost, tak muži napínají ženy slovy „možná se jednou vezmeme“.

V následujících kapitolách si ukážeme, že nadšená a neutuchající péče bývá pro muže velkou stopkou, která od vztahu odrazuje. Budete-li se muži klanět, nečekejte horečné díky a otevřenou náruč. Zaměřte se na své vlastní cíle, buďte sama sebou, mějte pevnou páteř.

Na druhou stranu bych byla nerada, abych působila dojmem, že jsem knihu napsala jen pro ženy, které se chtějí vdát. Je určena i vdaným ženám, které by rády zažehly nové plamínky ve vztahu a trochu manželství oživily. A je zajímavá i pro svobodné, které chtějí zůstat svobodné. Tato kniha je stručně a krátce o tom, jak *polapit jeho srdce* tak, abyste si o konečném výsledku mohla rozhodnout *sama*.

Sundejte si růžové brýle a vyhodte je z okna. Přišel čas velkých otázek. Přišel čas zeptat se sebe samé, zda je „vás“ muž pro vás dostatečně dobrý. Připravte se na nový faktor X, jímž si vždy a všude zajistíte výsadní místo u ovládacích panelů. Samozřejmě se naučíte, jak zařídit, aby muž pochopil, že vy jste pro něj ta nejlepší žena na světě, *bez níž nemůže dál žít*.

Nalijte si víno nebo čaj či kávu, dejte si nohy na stůl a jdeme na to. Čeká nás pořádný holčičí potlach. Na závěr úvodu jedno varování: Pozor, tohle není knížka pro přecitlivělé duše. Nikomu nebude mazat med kolem úst.

Poznámka: Jména mužů i žen byla v knize změněna, aby byli ochráněni ti, kteří nejsou úplně nevinní.